

1) Jak dlouho pracujete jako vychovatel/ka? Jak dlouho pracujete zde v DDŠ Býchory?

„Jako vychovatelka pracuji 10 let a také jenom v DDŠ Býchory. Předtím jsem pracovala jako pedagogický pracovník, ale ne ve funkci vychovatelky.“

2) Jste spokojený/á s platovým ohodnocením vzhledem k nárokům Vaší profese?

„V poslední době, když začali navyšovat platy, tak jo, jinač, to bylo stabilní a z mého pohledu nepřehledný.“

3) Co Vás motivovalo k tomu, abyste nastoupil/a na pozici vychovatele/vychovatelky? Co Vás motivuje k této práci nyní?

„Mě motivovalo to, že těm dětem budu něco dávat, jako každý, když přijde to dětskýho domova tak si myslí, že těm dětem bude něco dávat tak, že to v nich zůstane, ale každý se musí přesvědčit na vlastní kůži, že v dětském domově to o výchově není. Je to o tom vydržet. Takže nyní mě motivuje praxe, protože člověk ví, jakým způsobem přistupovat a co očekávat od těch dětí, že prostě nemůže očekávat vůbec nic.“

4) Co Vás nejvíce na této práci vyčerpává nebo stresuje? Ať už ve vztahu k dětem, k ostatním zaměstnancům nebo vzhledem k Vaším právům a povinnostem.

„Vzhledem k dětem mě nejvíce stresuje to, že máme tady děti, které sem nepatří, si myslím, že sem nepatří, vzhledem ke svému postižení, mentálnímu, který tady jsou a s nimi se v integraci do skupiny těžko pracuje, individuálně. Vzhledem k ostatním zaměstnancům je to takový, že každý pracujeme sám za sebe a každý svým způsobem. Jako každý jsme individualita a považujeme nějakou věc za potřebnější, anebo méně podstatnou, a není stanovené, že když řeknu blbost, tak že ty boty budou v botniku a budeme to všichni dodržovat, protože ty základní principy nedodržujeme, máme to nastavené jinak. Ženský to mají jinak, kluci to mají jinak, pak se to mezi dětmi pere nějakým způsobem, tak jako v domácnosti. Takže nejednotný přístup dospělých k výchově, k základní výchově.“

Autor: *„Aby jeden neshazoval druhého?“*

„To není ani o shazování v tuhle tu chvíli. Ze začátku to tak bylo, že se přes děti něco vzkazovalo a tak, tak teď bych řekla, že v tomhle směru to není, ale o těch podstatných věcech, jestli to koště tam má být nebo jestli to koště tam být nemá. Když to tam nemá

být, tak není podle mě problém to zařídit. Když se mám do tělocvičny přezout, tak se tam prostě přezuju. To mě jako zatěžuje tímhle tím způsobem nějak, je to svým způsobem zbytečný a je to otázka dospělých, není to otázka dětí ani jejich postižení, ani jejich diagnózy, kterou mají.“

Autor: „Vzhledem k těm právním a povinnostem?“

„Z hlediska legislativy je to, že musíme přijmout to dítě takové jaké je, aspoň tak nám to tvrdí vedení, za posledního půl roku. Se sem dostaly takové děti, které tady nemají co dělat. Takže z hlediska legislativy je to takhle, že každý se snaží zasahovat do toho, ať je to OSPOD nebo je to vedení nebo všechna ta nařízení z ministerstva, která jsou dávané od stolu a nikdo si to nevyzkouší, jestli to tak lze zařídit nebo to tak nelze zařídit. Rušení zařízení, které byly zrušeny, diagnostické ústavy, to je pro nás takové minus, že to dítě neprojde tou adaptací. Třeba dítě z ulice vezmou a soud rozhodne. To je další, rozhoduje soud, soud, který má náhled, sice objektivní, doufejme, že je objektivní, ale s praxí nemá nic společného. To dítě vůbec neznají, oni nevědí a vychovatele jako takového se nikdo nezeptá. Nezeptá se ani vedení. Vychovatel jako takovej je prostě výkonná síla. Vedení to má srovnané a prostě to takhle bude, a jestli my s tím souhlasíme nebo nesouhlasíme...To je prostě jenom o tom, že máme dělat, máme to zaplacené.“

5) Jakým způsobem se vyrovnáváte se stresem? Máte ověřené nějaké metody relaxace, sportujete nebo se věnujete jiné zájmové činnosti?

„V poslední době se osvědčilo vypovídat kolegyni, která tomu rozumí, takže v autě cestou domů probereme všechno, zabouchneme auto a necháme to tam. Ale ze začátku si to člověk nosil domů a bylo to hrozně stresující, protože nemůžete ani doma všechno říci. Oni to nepochopí, když nevidí to dítě, jak reaguje. Nepochopí, že mi říká, že jsem nějaký orgán těla. Neumějí to pochopit, umí to pochopit jen ta kolegyně, která v tom žije, ví o čem to je. Tím, že se vymluvíme, tak to z nás spadne a víme, že jsme na jedné lodi.“

6) Pomáhá Vám vedení DDŠ v prevenci proti syndromu vyhoření? Popřípadě jak?

„Možná takovej náznak tady je v podobě supervizí, které tady míváme, ale že by se tu jednalo konkrétně...(poznámka autora: o syndrom vyhoření). To nám možná schází, že ty supervize jsou skupinky lidí, kde není individuální přístup. Že bysme spíš přivítali, kdyby bylo možné mít individuálního psychologa místo té supervize tak často. Třeba

jednou za půl roku, aby každý mohl mít toho člověka sám pro sebe a řešily by se problémy toho konkrétního člověka.“

7) Jaké osobnostní předpoklady spatřujete jako důležité pro vykonávání profese vychovatele/vychovatelky?

„ Kdybychom to konkretizovali na dětské domovy se školou, na náš konkrétně dětský domov, takže ty předpoklady by měly být hlavně zkušenosti s výchovou dětí. Aby nepřicházeli mladí lidi plní optimismu, protože to je hodně odradí, když vidí, že za půl roku s těmi dětmi neudělají nic. Ze začátku ty děti fungují, pak přestávají fungovat a toho člověka to odrovná. Protože ani nevědí, jak se děti vychovávají, když nemají svoje vlastní děti. Mají jenom představu o výchově a to je velké minus pro ty kandidáty, kteří by byli třeba za deset let adekvátní na výchovu těch dětí. Takže já si myslím, že asi zkušenost s výchovou vlastních dětí, aby věděli, že je to o tom režimu, že je to o tom pořádku a ne jenom hry, protože ty děti zrovna tady, když mají ADHD, potřebují mít režim. Potřebují vědět, že není celý život o hraní.“

1) Jak dlouho pracujete jako vychovatel/ka? Jak dlouho pracujete zde v DDŠ Býchory?

„No já bych řekla pár měsíců, maximálně čtyři, ale byla jsem zde na náslechách. Pak jsem byla zaměstnaná na měsíc jako asistent pedagoga a teď čekám akorát na prohlídku od lékaře. Pár měsíců, tři, čtyři měsíce, se tady pohybuji.“

2) Jste spokojený/á s platovým ohodnocením vzhledem k nárokům Vaší profese?

„Ano já jsem, jelikož já jsem dostudovala, nemám toho moc ozkoušeného, takže pro mě to platové ohodnocení dostačující je.“

3) Co Vás motivovalo k tomu, abyste nastoupil/a na pozici vychovatele/vychovatelky? Co Vás motivuje k této práci nyní?

„Chtěla jsem nějakou práci, která pro mě bude mít smysl, do které budu chodit, že tam jsem opravdu potřebná. Je to tak, že pro mě je chodit sem lepší, i když je to nějakým způsobem psychicky, občas i fyzicky náročný, ale pořád vím, že mě je tady opravdu potřeba, ať už z jakéhokoliv hlediska. Děti se na mě těší, potřebujou mě tady, musím tady být, jinak se tady něco stane, takže tak.“

4) Co Vás nejvíce na této práci vyčerpává nebo stresuje? Ať už ve vztahu k dětem, k ostatním zaměstnancům nebo vzhledem k Vaším právům a povinnostem.

„Tak občas je tam opravdu ta bezmocnost, že se s dětmi opravdu hnout nedá. Na druhou stranu zase s některýma dětma vidíte pokroky, takže to naopak je to motivující.“

Autor: *„A vzhledem k ostatním zaměstnancům?“*

„Já tady cítím podporu, jsem tady nová a opravdu cítím podporu všech.“

Autor: *„A k právům a povinnostem?“*

Respondent 2: *„Já to vidím tak, že všechno má svůj smysl. Tak jak je to nastavené, tak je to z určitého důvodu. K tomu by vám spíše odpověděli starší zaměstnanci, kteří jsou tu déle, já v tom zatím nevidím problém.“*

5) Jakým způsobem se vyrovnáváte se stresem? Máte ověřené nějaké metody relaxace, sportujete nebo se věnujete jiné zájmové činnosti?

„Já si sednu k počítači, abych myslěla na něco jiného. Občas to nejde, občas jdu spát a hrajou mi ty věci v hlavě, co bude zítra, jaký program.“

6) Pomáhá Vám vedení DDS v prevenci proti syndromu vyhoření? Popřípadě jak?

„Takhle, nejsem si vědoma, že bychom tu měli nějakého psychologa vyloženě pro zaměstnance, ale určitě jim na tom záleží. Mně se třeba líp pracuje u kluků než u holek a vedení se snaží to nějakým způsobem udělat, i když ty zaměstnanci nejsou, tak hledá řešení. Vyjdou mi vstříc, doufám, ale myslím, že ano.“

7) Jaké osobnostní předpoklady spatřujete jako důležité pro vykonávání profese vychovatele/vychovatelky?

„ Tak určitě to bude důslednost. Aby člověk byl dostatečně empatickej. Občas si s vámi to dítě hraje, že kolikrát nevíte, co, ale důslednost a empatie, to si myslím, že je hlavní.“

1) Jak dlouho pracujete jako vychovatel/ka? Jak dlouho pracujete zde v DDŠ Býchory?

„Jako vychovatelka, teď v lednu, pracuji osm let a i osm let pracuji jenom jako vychovatelka, protože než jsem nastoupila, tak jsem dělala jinou profesi.“

2) Jste spokojený/á s platovým ohodnocením vzhledem k nárokům Vaší profese?

„Ne, nejsem spokojená se svým platovým ohodnocením, protože tahle ta práce je tak náročná, že není dostatečně finančně ohodnocená.“

3) Co Vás motivovalo k tomu, abyste nastoupil/a na pozici vychovatele/vychovatelky? Co Vás motivuje k této práci nyní?

„Prvotní motivace byla asi ta, že když jsem dělala střední školu, tak se mnou chodila moje spolužačka, která dělala ve speciální základní škole a tak o těch dětech tak vypravovala a o té práci, tak jsem si říkala, že by se mi to docela líbilo a pak teda tady byla kdysi noční asistentka, která se mnou taky chodila do školy a ta mě sem vlastně dostala. Ta mě sem přivedla, a protože jsem člověk podnikavej, tak jsem to zkusila a zůstala tady do teďka.“

4) Co Vás nejvíce na této práci vyčerpává nebo stresuje? Ať už ve vztahu k dětem, k ostatním zaměstnancům nebo vzhledem k Vaším právům a povinnostem.

„Nejvíc mě vyčerpává neschopnost dospělejších se chovat dospěle, protože určití vychovatelé nedodržují pravidla, základní pravidla, který jsou tady daný, a to mě vyčerpává nejvíc, protože děti, které tady máme, musíme počítat s jejich diagnózou, kterou mají.“

5) Jakým způsobem se vyrovnáváte se stresem? Máte ověřené nějaké metody relaxace, sportujete nebo se věnujete jiné zájmové činnosti?

„Jo mám, takže já se se stresem vyrovnávám tak, že si vlezu na zahrádku a tam se hrabu v hlíně, tak to je pro mě relaxace na zahrádce a pak teda, že se sejdu s kamarádkama, popijeme víno, pokecáme a tak nějak se uvolním. Pak teda ráda chodím pěšky, takže turistiku, anebo cykloturistiku, tak to je můj relax.“

6) Pomáhá Vám vedení DDŠ v prevenci proti syndromu vyhoření? Popřípadě jak?

„Tak kdysi, měli jsme supervize, teď teda byla supervize ukončena, takže doufám, že v budoucnu zase jo. A protože stále je nedostatek lidí, tak nemůžeme čerpat ani“

dovolenou, tak nevím. Spíš je to ani ne, že by vám pomohlo to vedení, ale je to o tom, že je nedostatek pracovních sil a prostě jsme nepřetržitý provoz, a proto není asi jednoduchý čerpat tu dovolenou a takhle.“

7) Jaké osobnostní předpoklady spatřujete jako důležité pro vykonávání profese vychovatele/vychovatelky?

„Nejdůležitější taková ta empatie a nadhled a asi humor a řekla bych svým způsobem pořád dodržování základních pravidel a i přísnost.“

- 1) **Jak dlouho pracujete jako vychovatel/ka? Jak dlouho pracujete zde v DDŠ Býchory?**

„Jako vychovatelka devatenáct let a tady v dětském domově osm let.“

- 2) **Jste spokojený/á s platovým ohodnocením vzhledem k nárokům Vaší profese?**

„Jako celkem jo, ale, no, spíš ano.“

- 3) **Co Vás motivovalo k tomu, abyste nastoupil/a na pozici vychovatele/vychovatelky? Co Vás motivuje k této práci nyní?**

„To bylo to, že jsem odešla na tři roky ze školství a začalo mi to celkem chybět a můj tatínek tady pracoval a bylo řečeno, že tady shání vychovatelku, tak jsem to šla zkusit a pak jsem zůstala osm let tady. A co mě motivuje nyní? Že občas vidím pokroky u těch dětí, že když přijdou opravdu hodně zanedbané děti, takže ty pokroky vidím.“

- 4) **Co Vás nejvíce na této práci vyčerpává nebo stresuje? Ať už ve vztahu k dětem, k ostatním zaměstnancům nebo vzhledem k Vaším právům a povinnostem.**

„Je to psychický stres, především. Fyzicky tak unavená nejsem tolik. Afekty dětí hlavně, afektové chování dětí jako psychické teror.“

- 5) **Jakým způsobem se vyrovnáváte se stresem? Máte ověřené nějaké metody relaxace, sportujete nebo se věnujete jiné zájmové činnosti?**

„Hudba, televize, sport už tolik ne, ale jako sportuju v práci, doma už ne. Doma je to spíš rodina a zahrádka.“

- 6) **Pomáhá Vám vedení DDŠ v prevenci proti syndromu vyhoření? Popřípadě jak?**

„Neuvědomuju si. Jedině dovolená, no, ale vzhledem k tomu, že mám ještě 60 dní starý, takže spíš ne.“

- 7) **Jaké osobnostní předpoklady spatřujete jako důležité pro vykonávání profese vychovatele/vychovatelky?**

„Pevné nervy, určitě nějaká empatie, asi tak.“

1) Jak dlouho pracujete jako vychovatel/ka? Jak dlouho pracujete zde v DDŠ Býchory?

„Nejdřív jsem nastoupila jako asistentka a to jsem nastoupila v říjnu a pracuju tady od října loňského roku (pozn. autora: 2018) a jako vychovatelka od 1. ledna (pozn. autora: 2019).“

2) Jste spokojený/á s platovým ohodnocením vzhledem k nárokům Vaší profese?

„Myslím si, že by to mělo být hodnocený mnohem líp, hlavně z hlediska toho, že třeba já na své skupině mám sedm dětí, ale čtyři z toho jsou dost rizikové, ty nikdo nechce. Jednoho mi dneska přivedli, toho čtvrtého, šikanuje děti, mlátí děti, má velice vysoké IQ, takže dokáže velice schopně manipulovat, pak mám druhé dítě, které má schizofrenii, kolikrát záchvaty, to se bude vracet z léčebny, třetí dítě, to je jedenáctileté, chlapeček, který vystřídal všechny rodinné skupiny, všichni vychovatelé jsou všechna sprostá slova, včetně orgánů, a de facto funguje na skupině akorát mně. Protože jsem tu začínala jako asistent, vlastně u něj, tak je to tak, že on mi kolikrát říká mami. A když uvedu toho čtvrtého, tak ten sem přišel tenkrát z “léčebáku“, měl problémy s autoritou, napadání učitelů, když byl doma, tak byl šikanovaný. Takže já mám de facto takovouhle skvadru lidí, kteří absolutně nejdou dohromady. Třeba toho jedenáctiletého opravdu těžko málokdo zvládá, a když u něj slouží vychovatelé třeba dvanáctku, tak jsou úplně hotoví. Tak prostě tenhle kluk strašně špatně slyší, má mozkovou dysfunkci a opravdu se kolikrát neovládá, kouše děti, dospělé, hodí židli. Takže vzhledem k tomu, že mám opravdu skupinu takhle šíleně pestrou, a ještě jsem dnes dostala kluka, u kterého to hraničí s kriminální činností, protože vlastně jedenáct let jsem byla u policie, takže si dokážu srovnat ten psychologický profil, když to řeknu blbě, pachatele, tak tomu rozhodně platové ohodnocení neodpovídá, to si myslím já.“

3) Co Vás motivovalo k tomu, abyste nastoupil/a na pozici vychovatele/vychovatelky? Co Vás motivuje k této práci nyní?

„No končila jsem vlastně v bývalé práci, unavovalo mě dojíždění 65 tam, 65 zpátky, pod sebou jsem měla skoro třicet lidí, vedení celé té jednotky a chtěla jsem blíž k domovu, protože mám nemocnou maminku. Prakticky s dětmi jsem dělala od mládí, od svých 18 let, protože jsem i jako trenér jezdeckví a dělala jsem i lektora, takže s dětmi jsem pracovala hodně. No a když jsem tam viděla inzerát, dětský domov Býchory, teda fakt je

ten, že jsem nevěděla, že dětský domov se školou je to takový malý diagnosták, když to řeknu takhle, takže když jsem sem prvně přišla, tak mě to docela překvapilo to chování dětí a co si všechno dovolí, protože moje první setkání s dětmi bylo to, že jsem šla ke kolegyni na skupinu a během pěti minut jsem se dozvěděla, že kolegyně je stará... (pozn. autora: vulgarismy) a všichni ostatní jsou(pozn. autora: vulgarismus) a reakce kolegyně byla: „Ale X, to nemůžeš takhle.“ Tak nějak jsem si ale zvykla a od toho řijna, co tu jsem, se mi nestalo, že aby mě někdo pojmenoval neslušným způsobem, to se mi teda nestalo a myslím, že fakt mám u nich autoritu. De facto si myslím, že proto jsem dostala takovouhle skupinu, ale tohle mě třeba překvapilo. Ale myslím si, že ta práce smysl má, začala jsem s nimi dělat, začala jsem s nimi de facto po klukovském způsobu, protože já sama jako holka jsem vyrůstala mezi samými kluky, pracovala jsem mezi kluky, protože jsem dělala dostihy v zahraničí, takže pořád mezi chlapama, takže skupina kluků je mi blízká, upřímně u holek bych být nemohla, sloužila jsem tam dvakrát, vesměs jsou to samé hysterky.“

4) Co Vás nejvíce na této práci vyčerpává nebo stresuje? Ať už ve vztahu k dětem, k ostatním zaměstnancům nebo vzhledem k Vaším právům a povinnostem.

„Začnu od toho posledního. Právní povinnosti, vlastně na řád a právní povinnosti já jsem za jedenáct let u policie zvyklá, takže to mě absolutně nepřekvapuje. Spíš by se právní povinnosti a to právo tady mělo víc využívat vůči té mládeži, protože někdo vychovateli řekne... (pozn. autora: vulgarismy) a vůbec nic se neděje, tak to je podle mě špatně, protože když to neříkají na mé skupině, a mám takovouhle skvadru, tak si myslím, že by tohle neměli říct ani na těch dalších skupinách, kor když tam mají ještě kolikrát i ty menší děti, takže si myslím, že právo je nedostatečně využíváno. Ostatní zaměstnanci, já je беру jako kolegy, prostě u policie musíte být týmový hráč, ve sportu jste taky týmový hráč, takže týmový hráč já jsem, takže když potřebuje kolegyně nebo kolega pomoci, samozřejmě pomůžu. Jako když za mnou přiběhla noční: „Pojď honem, oni se mi tam řežou.“, tak pomůžu. Vztahy s kolegy mám normální. Spíš, co mě vyčerpává je benevolence dospělých, nedůslednost a myslím si, že kdyby byli méně benevolentní a více důslední, tak ty děti si nedovolí tolik a nebude těch problémů tolik. Protože, když to řeknu tak, jak si to myslím, tak spoustu těch problémů si vyrobí ti lidé sami a to mě nejvíce vyčerpává, protože když nechám něco rozjet, něco propuknout, tak potom nemůžu očekávat, že během pěti minut, kdy je dořvu, vyduším je, tak že se všechno změní, to prostě podle mého názoru nelze. Jestli mě vyčerpávají děti? To jako samozřejmě, to vyčerpá dítě asi každého, vyčerpají i mámu s tátou doma v rodině, že jo,

protože kdybych řekla, že mě děti nevyčerpávají, tak asi nebudu normální. Každé dítě vyčerpá, ale že by mě vyčerpali do morku kostí třeba po dvou dvanáctkách, tak to opravdu ne. Já docela rychle regeneruju a dokážu si poradit s tím, že když se někdo potýká s bezmocí, tak třeba občas na to u sebe narazím, ale v tu chvíli si řeknu, co blbneš, všechno má řešení, vše se dá řešit, jsem optimista.“

5) Jakým způsobem se vyrovnáváte se stresem? Máte ověřené nějaké metody relaxace, sportujete nebo se věnujete jiné zájmové činnosti?

„Co dělám pro sebe? Já mám doma tři koně, když mám volno, vezmu je, jedu ven, poskytuju tréninky lidem, vedu šermířskou skupinu, kavalérii, připravuju bitvy, historické, koně učím kousky jako u policie, střelba, dýmavnice, to pak uplatňujeme při rekonstrukci historických bitev, takže de facto tohle je můj relax. I přes tohle všechno, když mám volno, tak si vezmu třeba X, kterého nikdo nechce, měl by být v léčebáku, tak si ho vezu třeba na celou sobotu domů, jdeme ven se psem, děláme spolu logopedii, jedeme nakoupit, všechno možné. Ráno si ho vezmu, on je připravený v šest ráno, pak ho vracím nočnímu vychovateli.“

6) Pomáhá Vám vedení DDŠ v prevenci proti syndromu vyhoření? Popřípadě jak?

„Já si osobně myslím, že nepomáhá. Já zatím nepotřebuju pomoci, protože jsem si zatím vždy poradila sama, jsem docela tvrdý člověk, ale to, co třeba kolikrát vidím u ostatních vychovatelů, těžkou bezmoc, kolikrát i slzy, vidím i takové to „já už prostě nemůžu, já už to nedám“ a nevidím tady žádnou pomoc. Ti lidé by měli mít pomoc nějakého psychologa, to tady není. Měli by mít psychologickou pomoc, měli by být z jedné strany chráněni vůči útokům svých svěřenců, aby jim poradili, jak to mají dělat, co v tu chvíli dělat. Ti lidé se vlastně neumějí tady vůbec chránit. Nevím no, tohle bych hodnotila jako těžce hrubou nedostatečnost, protože mají toho ti lidé dost. Když odcházela naposledy kolegyně, od děvčat, ta byla těžce hotová, brečela, klepala se, strašně hodná ženská a je mi hrozný, když třeba za mnou přišla a řekla mi „co když mi ta holka vyskočí z okna a já u toho nebudu a nezachráním jí, tak oni mě zavřou“. Takže oni nemají žádný výklad práva, protože proč by jí měli zavírat. Tady žádné mříže nejsou, takovýhle děti by měly být v léčebáku, kor když už je tam v pozorování napsané, že se to dítě řeže, poškozuje a má tyhle tendence, takže říkám, proč by za to měl pykat vychovatel, to je nesmysl, když vyskočí, tak vyskočí, s tím nic neuděláš, máš jich tam dalších sedm, nemůžeš si každého uvázat na nohu, to nelze, to by se z toho ten vychovatel fakt zbláznil. Takže jí říkám, že pokud by se něco takového stalo, tak hold by to z právního hlediska probíhalo tak, že

bys zvedla telefon, stalo se tohle a tohle, zavoláš rychlou, zavoláš policii, protože když ty okna nemají mříže, nejsou zajištěny a jsi třeba na pokoji s jednou holčinou a tahle holčina udělá tohle v druhé místnosti, tak to prostě nelze. A tenhle ten tlak, ona si myslela, celou dobu, co tu pracovala, že kdyby to ta holka udělala, tak že jí zavřou, což je šílený. Já jsem jí říkala „ty jsi musela pracovat pod hrozným tlakem“

7) Jaké osobnostní předpoklady spatřujete jako důležité pro vykonávání profese vychovatele/vychovatelky?

„To je to, co jsme třeba mluvili. Člověk musí umět zachovat chladnou hlavu, nesmí být impulzivní, než něco udělá, tak vždycky, tak jako jsem to domýšlela, když jsem dělala u policie, když udělám tohle, tak ale co bude následovat, okamžitě se mi musí objevit, když udělám tenhle krok, co udělá ten protější, co udělá ten, s kterým jedním, musí tam být rychlejší myšlenkové pochody vzhledem k situaci, která je vypjatá, která se vyhrotí a hlavně umět nevyhrotit situaci. Což tady kolikrát vidím, že tu situaci vyhrotí ještě ten vychovatel, samozřejmě nechtíc, on to myslí dobře. A další osobnostní předpoklady, měl by mít právní vědomí, měl by být asertivní, měl by mít sociální citění, ale určitě by neměl mít melancholické sklony u téhle profese, protože to není ani dobré, když má sám rodič, a prostě umět ty děti motivovat, umět to s nimi vzhledem k věku, vzhledem k zájmům. Když budu mít čtrnáctileté kluky, nebudu s nimi dělat o výtvarce motýlky, tak prostě vezmu vzduchovku, půjdeme střílet, budeme dělat orientační běh, budeme stavět skautskou chýši a sport, asi takhle.“

Strukturovaný rozhovor – Respondent 6

1) Jak dlouho pracujete jako vychovatel/ka? Jak dlouho pracujete zde v DDŠ Býchory?

„Celkem šestnáct let a tady v dětském domově čtrnáctý rok.“

2) Jste spokojený/á s platovým ohodnocením vzhledem k nárokům Vaší profese?

„Vcelku ano.“

3) Co Vás motivovalo k tomu, abyste nastoupil/a na pozici vychovatele/vychovatelky? Co Vás motivuje k této práci nyní?

„Motivovalo mě to, že mám ráda děti, vždycky jsem s nimi chtěla pracovat, ale bohužel tak nějak hned po střední škole to nebylo možné, takže později jsem se k tomu dopracovala. Nyní mě motivuje to, že mám čtyři roky do důchodu a už to musím vydržet.“

4) Co Vás nejvíce na této práci vyčerpává nebo stresuje? At' už ve vztahu k dětem, k ostatním zaměstnancům nebo vzhledem k Vaším právům a povinnostem.

„Deprivace dětí z domova, druh dětí, který tady máme – s poruchami učení, chování a tak dále. Vzhledem ke kolegům nejednotnost, netáhneme za jeden provaz, každý si to dělá tak nějak po svém a i to je dost stresující. Vzhledem k nedostatku zaměstnanců nemám možnost si vybrat už druhý rok dovolenou, což je opravdu blbý.“

5) Jakým způsobem se vyrovnáváte se stresem? Máte ověřené nějaké metody relaxace, sportujete nebo se věnujete jiné zájmové činnosti?

„Mám ověřené metody, že se z toho vymluvím, někomu, komu můžu a aspoň část svých starostí říct, podělit se o to.“

6) Pomáhá Vám vedení DDŠ v prevenci proti syndromu vyhoření? Popřípadě jak?

„Ano máme supervize, ty pomáhají, tam se právě můžeme vymluvit z těch problémů, podělit se o ty problémy s kolegy a částečně se to někdy dá i vyřešit nebo aspoň nám tam poradí, jak s tím pracovat dál.“

7) Jaké osobnostní předpoklady spatřujete jako důležité pro vykonávání profese vychovatele/vychovatelky?

„Velkou psychickou odolnost, vzdělání samozřejmě taky.“

1) Jak dlouho pracujete jako vychovatel/ka? Jak dlouho pracujete zde v DDŠ Býchory?

„Takže zde pracuji, začínám třetí rok. Předtím jsem nepracoval v DDŠ.“

2) Jste spokojený/á s platovým ohodnocením vzhledem k nárokům Vaší profese?

„Rozhodně ne, rozhodně je ta práce daleko náročnější než třeba v běžném školství, můžu porovnat a adekvátně to teda ten plat neodpovídá.“

3) Co Vás motivovalo k tomu, abyste nastoupil/a na pozici vychovatele/vychovatelky? Co Vás motivuje k této práci nyní?

„Tak jednak bývalý ředitel, s tím jsem se znal, takže jsme si o tý práci povídali a přišlo mi správný prostě ty kluky, který měli řekněme špatné dětství a vůbec průběh toho svého života, tak mi přišlo správný, že je můžu naučit něco, co já sám znám a přenést to jim, aby to měli do budoucí praxe, života.“

Autor: *„A nyní je ta motivace stejná nebo jiná?“*

„Proti začátku se samozřejmě situace změnila, obrátila, protože to složení těch chlapců, co tady je, tak zrovna v tomto období, tak nenaplnuje moje nároky, moje nějaký předsevzetí. Ti kluci nechtějí pracovat, nejsou tvůrčí, nebaví je to. Já jsem sem hlavně nastupoval, mojí motivací bylo spíš pedagogické...každý vychovatel má určitě směr, někdo sportovní, někdo kulturní a tak dále. Já jsem chtěl skloubit kulturu s výukou jazyků a vůbec všeobecné znalosti, protože ti kluci pomalu neznali ani vyplnit jakýkoliv formulář, složenku, nic, neuměli se orientovat v jízdním řádu, prostě nic. Čili tohleto všechno je naučit, ale skutečnost je v praxi trochu jiná, protože nemají zájem a můžete je motivovat, jak chcete, prostě zrovna tohle složení je takové, že nemají zájem.“

4) Co Vás nejvíce na této práci vyčerpává nebo stresuje? Ať už ve vztahu k dětem, k ostatním zaměstnancům nebo vzhledem k Vaším právům a povinnostem.

„Tak je to neustálé opakování těch zásadních pravidel, který jsou potřeba, aby se dodržovaly a to neustálý porušování pravidel, to mě teda strašně vyčerpává.“

5) Jakým způsobem se vyrovnáváte se stresem? Máte ověřené nějaké metody relaxace, sportujete nebo se věnujete jiné zájmové činnosti?

„Tak jak jsem říkal, já převážně se teda věnuju anglickému jazyku a zároveň od toho se odvíjí muzika, takže více méně tímhle směrem a jinak teda tak trošku relaxace

v psychologii a tak dál. Takže zájmy a koníčky teda mám, tak se dokážu oprostít od tohohle.

6) Pomáhá Vám vedení DDS v prevenci proti syndromu vyhoření? Popřípadě jak?

„Ted' je složitá situace tady, v podstatě pan ředitel je tady krátkou dobu, takže ted' se vlastně rozkoukává, takže se nedá říct pomáhá, nepomáhá, prostě toho má sám hodně a ted' více méně člověk jde po svém a neotravuje.“

7) Jaké osobnostní předpoklady spatřujete jako důležité pro vykonávání profese vychovatele/vychovatelky?

„Ono se to strašně všechno odvíjí od místa. Jsou dětské domovy, kde to nějakým způsobem funguje, někde jsou zase domovy, kde je to strašně problematický všechno, tam je třeba těžký něco prosazovat, něco tam vytvářet. Ale rozhodně si myslím, že teda tady v té profesi je nejdůležitější...samozřejmě ty znalosti má každý, ty získá ve škole, ty získá v praxi, ale to je tak malé procento, který je k tomu důležitý, že si myslím, že nejzásadnější je zvládnout tu psychiku, to je asi to nejstěžejnější.“

1) Jak dlouho pracujete jako vychovatel/ka? Jak dlouho pracujete zde v DDŠ Býchory?

„Jako vychovatelka, já jsem teda učila, dělala jsem v družině chvíli, dělala jsem na intru, ale přesně vám to teda neřeknu, tak zhruba dohromady i s tady tou prací, 12, 15 let? Ted' to nedám dohromady. A tady pracuju osmým rokem.“

2) Jste spokojený/á s platovým ohodnocením vzhledem k nárokům Vaší profese?

„Nejsem popravdě moc spokojená s osobním ohodnocením, protože i když je to tady tajný, tak se to ví, kdo má jaký a mi přijde to v tomhle tom směru nespravedlivý.“

3) Co Vás motivovalo k tomu, abyste nastoupil/a na pozici vychovatele/vychovatelky? Co Vás motivuje k této práci nyní?

„Asi to, že jsem vždycky chtěla pracovat s dětma, já jsem teda dlouho dělala servírku, ale což už zase říkám to, co tady ví každej, tak jak říkám, ta práce s dětma, proto jsem teda vystudovala, a vlastně i tenkrát jsem toužila pracovat v dětské domově, jenže jsem nevěděla, do čeho jdu a momentálně možná jako zvyk. Jako je pravda, že jsem tady dřív dělala radši, jsem unavená, trošku mi tady vadí ten nespravedlivý přístup dospělých. Takže ta proměna tam je určitě.“

4) Co Vás nejvíce na této práci vyčerpává nebo stresuje? Ať už ve vztahu k dětem, k ostatním zaměstnancům nebo vzhledem k Vaším právům a povinnostem.

„Tak asi nejvíc, co mě vyčerpává, je bezmoc, kterou tady vůči těm dětem máme, protože nemáme na ně páky kolikrát, neustále jsou v průšvihů, neustále to jsou ty samý děti, ty samý věci. Největší nezmar, nebo nešvar teda, nezmarů je tady dost, je kouření dětský, je zarážející, že devítiletý dítě může být závislý na cigaretách, to mě tedy docela ničí, a neustálý boj s tím kouřením na tom baráku, nebo vůbec to vynucování, že chtějí jít kouřit.“

5) Jakým způsobem se vyrovnáváte se stresem? Máte ověřené nějaké metody relaxace, sportujete nebo se věnujete jiné zájmové činnosti?

„Sport mám naplánovanej už delší dobu, ale momentálně je to asi takovej ten klid doma, mám puštěnou televizi jako kulisu a jinak jako děti mám odrostlý, takže ty jsou více méně mimo domov, no a nevím, spíš je to to ticho, ten klid.“

6) Pomáhá Vám vedení DDŠ v prevenci proti syndromu vyhoření? Popřípadě jak?

„Tohle to mi chybí a myslím si, že to je zapotřebí, protože už mám stavy, kdy teda...měli jsme tady pana psychologa a když jsem mu řekla ten svůj problém, tak řekl, že to je na duševní očistu a předtím nějakou tu supervizi pro jednotlivce nebo psychickou pomoc vlastně od vedení, jestli tady máme, tak jsem říkala, že ne, tak říkal, že teda změnit zaměstnání. Že už mám stavy, kdy se děti začnou prát nebo křičet nebo na mě křičet, tak mně se to tady takhle zastaví (pozn. autora: ukazuje na hrudník) a nemůžu se nadechnout, prostě nemůžu popadnout dech, že už tam je vidět, co jsem nikdy neměla a mám to teda z týhle tý práce.“

7) Jaké osobnostní předpoklady spatřujete jako důležité pro vykonávání profese vychovatele/vychovatelky?

„Tak určitě důslednost, dodržování pravidel a držet s dospělými za jedno, obzvlášť když jsme na skupině dva, když se tady střídáme, tak abychom byli za jedno, abychom neměli rozdílný názory nebo postoje vůči těm dětem a jiný pravidla. Takže určitě důslednost, vstřícnost, emotivnost.“

- 1) **Jak dlouho pracujete jako vychovatel/ka? Jak dlouho pracujete zde v DDŠ Býchory?**

„35 let.“

- 2) **Jste spokojený/á s platovým ohodnocením vzhledem k nárokům Vaší profese?**

„Ne.“

- 3) **Co Vás motivovalo k tomu, abyste nastoupil/a na pozici vychovatele/vychovatelky? Co Vás motivuje k této práci nyní?**

„Tak pořád přetrvává láska k dětem, proto jsem si to vlastně vybrala, protože jsem vždycky chtěla pracovat s dětmi, buď teda v mateřský školce, nebo v zařízení typu jako dětského domova nebo dětského zařízení. A v současné době, jak bych to řekla, už je to více méně takovej závěr tý profese.“

- 4) **Co Vás nejvíce na této práci vyčerpává nebo stresuje? Ať už ve vztahu k dětem, k ostatním zaměstnancům nebo vzhledem k Vaším právům a povinnostem.**

„Tak já začnu u těch zaměstnanců, je to nedodržování pravidel, velká laxnost, přehlížení určitých docela zásadních věcí a u dětí je to nadměrná vulgarita, nesnášenlivost dětí a to že se v určitých případech nemají rádi.“

- 5) **Jakým způsobem se vyrovnáváte se stresem? Máte ověřené nějaké metody relaxace, sportujete nebo se věnujete jiné zájmové činnosti?**

„Je to hodně těžký, ale mám koníček, mám zahrádku, kytičky pěstuje, takže to je pro mě největší relaxace a vnučátka.“

- 6) **Pomáhá Vám vedení DDŠ v prevenci proti syndromu vyhoření? Popřípadě jak?**

„Ne.“

- 7) **Jaké osobnostní předpoklady spatřujete jako důležité pro vykonávání profese vychovatele/vychovatelky?**

„Takže to je důslednost, dodržování pravidel, lásku k dětem, to je asi všechno.“

- 1) **Jak dlouho pracujete jako vychovatel/ka? Jak dlouho pracujete zde v DDŠ Býchory?**

„Já tady vlastně pracuju od začátku těch koní, a to je od roku 2010, takže to je devátej rok.“

- 2) **Jste spokojený/á s platovým ohodnocením vzhledem k nárokům Vaší profese?**

„Jo, u koní bych tolik nebrala, jako vychovatelka jsem v jiný platový třídě, takže to je lepší.“

- 3) **Co Vás motivovalo k tomu, abyste nastoupil/a na pozici vychovatele/vychovatelky? Co Vás motivuje k této práci nyní?**

„No tak mě motivovalo to, že vlastně tady ty koníky měli a mohla jsem se dál vzdělat, udělat si ten hiporehabilitační kurz a začala jsem tady jezdit s koňma.“

- 4) **Co Vás nejvíce na této práci vyčerpává nebo stresuje? Ať už ve vztahu k dětem, k ostatním zaměstnancům nebo vzhledem k Vaším právům a povinnostem.**

„Mě tady nestresuje ani moc nevyčerpává nic, já jsem tady spokojená, já jsem tady vlastně ráda, což je vidět, měla bych být doma, ale nejsem.“ (pozn. autora: má zraněnou ruku)

- 5) **Jakým způsobem se vyrovnáváte se stresem? Máte ověřené nějaké metody relaxace, sportujete nebo se věnujete jiné zájmové činnosti?**

„Tak jsem u koně a jdu se projít s ním nebo projet, ale mě tady opravdu tak jako nic nevyčerpává, možná tak, že není krmení nebo seno, ale tak to je zase úplně jiná stránka.“

- 6) **Pomáhá Vám vedení DDŠ v prevenci proti syndromu vyhoření? Popřípadě jak?**

„Já si myslím, že jo, protože s náma docela dost hovořej, staraj se, ptaj se a snažej se nám, nebo mě teda ne, protože já nemám ten syndrom vyhoření, ale když je na tom někdo špatně, v tom případě se mu snažej pomoci, vyjít mu vstříc.“

- 7) **Jaké osobnostní předpoklady spatřujete jako důležité pro vykonávání profese vychovatele/vychovatelky?**

„No tak já si myslím hlavně to, aby ty děti se naučily základním pravidlům, co je v životě bude čekat a to je vlastně i u těch zvířat, protože jak se říká, kdo nemá rád

zvířata, nemá rád lidi, takže aby získaly vztah k těm zvířatům, k přírodě vůbec a aby se naučily spolu komunikovat u těch zvířat, protože máme děti, který třeba se nemají rádi na skupině, ale my si je schválně vezmeme k sobě a tam to funguje, tam spolupracují, pomáhají si, bavěj se. Jo, pak se vrátěj na skupinu, tam je rozhodí něco jinýho, hádaj se, ale aby ty děti prostě byly v pohodě v klidu, i s těma zvířatama, aby si pomáhaly, aby prostě, jak bych to řekla, aby byly připravený na to, že v životě nemůžou jenom brát, ale i dávat a starat se. Když chtějí, aby je ten kůň vozil, tak že se o něj musejí postarat a to do života je dobrý, ne jenom natahovat ruku, brát, že nic není zadarmo.“

- 1) **Jak dlouho pracujete jako vychovatel/ka? Jak dlouho pracujete zde v DDŠ Býchory?**

„Rok, obojí.“

- 2) **Jste spokojený/á s platovým ohodnocením vzhledem k nárokům Vaší profese?**

„Více méně ano.“

- 3) **Co Vás motivovalo k tomu, abyste nastoupil/a na pozici vychovatele/vychovatelky? Co Vás motivuje k této práci nyní?**

„Říkala jste, že je to anonymní, jo? Tak u mě stoprocentně to, že já pracuju jako hiporehabilitace, takže mě skutečně ty zvířata, koně a hiporehabilitace jako taková.“

- 4) **Co Vás nejvíce na této práci vyčerpává nebo stresuje? Ať už ve vztahu k dětem, k ostatním zaměstnancům nebo vzhledem k Vaším právům a povinnostem.**

„Nejvíce mě stresují některý děti, rozhodně, protože tady nejsou normální děti, takže určitě děti. Momentálně mě stresuje to, že jsme fakt jenom dvě a teď kolegyně je indisponovaná, takže množství fyzické práce, ale to je momentální, jo, to není celý rok.“

- 5) **Jakým způsobem se vyrovnáváte se stresem? Máte ověřené nějaké metody relaxace, sportujete nebo se věnujete jiné zájmové činnosti?**

„Tak u mě jsou to zase ty koně, i když tam třeba nejsou ty děti, tak mě určitě nabíjejí ty zvířata a rodina.“

- 6) **Pomáhá Vám vedení DDŠ v prevenci proti syndromu vyhoření? Popřípadě jak?**

„Úplně v prevenci ne, neuvědomuju si, v čem by pomáhali, ne.“

- 7) **Jaké osobnostní předpoklady spatřujete jako důležité pro vykonávání profese vychovatele/vychovatelky?**

„Člověk musí být nervově v pohodě, já nevím, jak to popsat, hlavně mít v pořádku psychiku, nepouštět si moc ty problémy odsud do soukromého života. Odpoutat se prostě od těch dětí, myslím. U nás je to zase úplně specifický, u nás je to starost, aby bylo seno, aby byla sláma, ale určitě ten předpoklad je psychická rovnováha, psychická odolnost.“

- 1) **Jak dlouho pracujete jako vychovatel/ka? Jak dlouho pracujete zde v DDŠ Býchory?**

„Tak jako vychovatelka tady pracuju dva roky a je to moje první vlastně zaměstnání, protože předtím jsem nikdy jako vychovatelka nepracovala.“

- 2) **Jste spokojený/á s platovým ohodnocením vzhledem k nárokům Vaší profese?**

„Myslím si, že by asi platový ohodnocení mohlo bejt lepší, ale jako nestěžuju si. Myslím si, že na to, kde tady žijeme, v jakým žijeme kraji, tak že to je asi dobrý.“

- 3) **Co Vás motivovalo k tomu, abyste nastoupil/a na pozici vychovatele/vychovatelky? Co Vás motivuje k této práci nyní?**

„Tak já jsem vlastně tady začínala jako praktikantka a vzhledem k tomu, že mám vztah k dětem, že mě vždycky bavila práce s dětma, tak proto jsem si vybrala tuhle tu práci.“

- 4) **Co Vás nejvíce na této práci vyčerpává nebo stresuje? Ať už ve vztahu k dětem, k ostatním zaměstnancům nebo vzhledem k Vaším právům a povinnostem.**

„Co mě nejvíc vyčerpává jo? Tak asi někdy i bezmoc, nebo třeba to že děti si ničeho nevážej. Je to asi jako víc věcí, ale nejvíc mě vyčerpává, to že jak mají děti poruchy chování, tak je toho občas už moc, že jsou nezvladatelný, že se často provokujou, že jsou tady častý výkyvy nálad, afekty, takže to mě asi nejvíc vyčerpává.“

- 5) **Jakým způsobem se vyrovnáváte se stresem? Máte ověřené nějaké metody relaxace, sportujete nebo se věnujete jiné zájmové činnosti?**

„Tak určitě mi pomáhá sport, relaxační procházky a posezení s přáteli.“

- 6) **Pomáhá Vám vedení DDŠ v prevenci proti syndromu vyhoření? Popřípadě jak?**

„Ne, nepomáhá, nebo aspoň jsem o něčem takovým jako neslyšela.“

- 7) **Jaké osobnostní předpoklady spatřujete jako důležité pro vykonávání profese vychovatele/vychovatelky?**

„Trpělivý, asi by měl mít vztah k dětem určitě a to je asi všechno.“

1) Jak dlouho pracujete jako vychovatel/ka? Jak dlouho pracujete zde v DDŠ Býchory?

„Tak jako vychovatelka jsem tady čtyři roky. Rok jsem pracovala jako litačka, jako asistentka a po roce jsem šla na skupinu, takže tři roky jako vychovatelka skupinová, na skupině a rok jsem pracovala jako litačka, asistentka. Předtím jsem spolupracovala s dětským domovem asi pět let externě, jezdily ke mně děvčata na kurzy šití, domů, já mám dílnu doma šicí, takže celkem asi bych řekla možná devět let.“

2) Jste spokojený/á s platovým ohodnocením vzhledem k nárokům Vaší profese?

„Popravdě já si myslím, že ten plat není, to platový ohodnocení není takový, jak ta práce je náročná.“

3) Co Vás motivovalo k tomu, abyste nastoupil/a na pozici vychovatele/vychovatelky? Co Vás motivuje k této práci nyní?

„Tak vzhledem k tomu, že já jsem pracovala předtím, než jsem nastoupila sem, ve školce, 7 let jako asistentka, brala jsem si teda domů ty děti na kurzy šití, takže jsem je znala, ty holky. Prostě mě motivuje ta pomoc těm dětem, protože ty děti jsou opravdu...těm se vzalo všechno, co těm dětem vlastně by se vzít nemělo. Těm se vzala rodina, těm se vzala máma, vzala se jim životní jistota a to vlastně, co ty děti potřebují do života a na čem pak stavěj svůj vlastní život, tak oni nemaj. Oni nemaj tu jistotu toho bytu, že se vrátěj domů ze školy a ta máma v tom bytě bude bydlet a že tam bude vždycky, protože oni nevědí, když jdou ze školy, jestli ta máma v tom bytě ještě bude, jestli nebude někde jinde. Takže jakoby určitě u mě je to pomoc těm dětem, aspoň trošku jim, když ta rodina, to samozřejmě nenahradím, já jim nemůžu nahradit mámu, tátu, ale aspoň trošku jim poskytnout takovou tu jistotu a takový to zázemí.“

4) Co Vás nejvíce na této práci vyčerpává nebo stresuje? Ať už ve vztahu k dětem, k ostatním zaměstnancům nebo vzhledem k Vaším právům a povinnostem.

„Tak mě rozhodně teda ke kolegům nemám žádný problém, to my máme velice dobré vztahy. Vyčerpává mě to, že vlastně je tady, vlastně může bejt až osm dětí na skupině, ty děti, každý dítě je z jinýho prostředí, každý dítě má jiný nároky, jiný potřeby, to není jakože máte sourozence, osm sourozenců, který maj aspoň něco společnýho, tyhle děti ne, každý dítě je jiný, ať se podíváte, každý je věkově jiný, z jinýho prostředí, jinak postižený, prostě mají jiný potřeby, jiný zájmy a teďka musíte ke každému přistupovat

tak, aby to dítě mělo pocit, že je jedinečný, tak to opravdu, tenhle pocit musí člověk zvládnout, to je obrovský psychický vypjetí, rozčlenit se na osm maminek, která dá tomu dítěti každému tu jistotu, že ono je jediný na světě pro mě, takže to bych řekla, že to je hodně vyčerpávající. A potom mě hodně vyčerpává, že ty děti není čím jako potrestat, protože ten život je potrestal úplně vším, čím je možný dítě potrestat a my nemáme žádnou motivaci, já opravdu, když s nima chci něco společného dělat, tak nadlidskej výkon je všechny ty děti namotivovat k té společný činnosti. Třeba jede se na plaveček, řeknu, o víkendu v sobotu pojedeme na plaveček, tři chtěj, čtyři nechtěj, nadlidskej výkon je prostě ty všechny děti, aby chtěly, namotivovat je, jo, pojd'te a teď jedno se vám sekne a řekne já nejdu, a vy nemůžete, vy ho nemáte ho čím potrestat, doma řeknete nepůjdeš na počítač nebo nepůjdeš něco. Ale tyhle ty děti, ty už jsou tak potrestaný, že ty už prostě není možný je ničím...jedině opravdu tak je přesvědčit, namotivovat je, pojd', vždyť to tam bude hezký, a když se nebudeš chtít koupat, tak budeme spolu sedět a budeme se dívat, jo. A tohle opravdu strašně vyčerpává. Takže spíš jako to, že ty děti, ty jsou tak ublížený celým světem, že opravdu jako jediné s nima hezky mluvit, hezky povídat si, aby věděly, že ten svět není tak špatnej, že opravdu jako je to, může bejt taky dobrý.“

5) Jakým způsobem se vyrovnáváte se stresem? Máte ověřené nějaké metody relaxace, sportujete nebo se věnujete jiné zájmové činnosti?

„Tak já mám hlavně úžasnou rodinu, která mě podporuje, takže já říkám, já nemít tu rodinu, tak bych tohle asi dělat nemohla. Já mám velkýho syna, kterému je 18, takže on mě už v podstatě nepotřebuje, on kouká, co bude v lednici, že jo, takže to je vlastně velký plus, že se nemusím už doma věnovat těch dětem. To si myslím, že kdo má malý dítě, tak tohle absolutně nemůže zvládnout. A jinak pro mě je relax, já šiju kostýmy pro taneční klub na latinu a to je pro mě obrovskej relax, když vlastně já spolupracuju s dětma, který jsou zdravý a vlastně oni mi dávaj takovou tu jako zpětnou vazbu, oni mě nabíjej, já když jdu na ty tréninky, já s nima jezdím na soutěže a když si tam sednu, tak prostě ta jejich vitalita, ta jejich životní radost, ty mají mámu, tátu, to jsou šťastný děti, tak mi zase zpětně dávaj takovou energii do života a takovou radost, takže tam já čerpám svoji životní sílu.“

6) Pomáhá Vám vedení DDŠ v prevenci proti syndromu vyhoření? Popřípadě jak?

„Určitě, určitě, já teď zrovna jsem řešila opravdu těžkej boj, takovej vnitřní, jako i pan ředitel, paní Lebdušková (pozn. autora: speciální pedagog, etoped), paní Čápková (pozn.

autora: vedoucí vychovatel) *jako jsou vstřícný, přijdou na skupinu, pomůžou, jdou se mnou, určitě jako, nemám pocit, že kdybych se na ně obrátila, že bych nepochodila, mám jistotu takovou, že můžu říct, ať se obrátím na Niku, na paní Čápovou, na pana ředitele, tak si myslím, že opravdu pomůžou, jak můžou, takovej pocit mám já.*“

7) Jaké osobnostní předpoklady spatřujete jako důležité pro vykonávání profese vychovatele/vychovatelky?

„Já protože nemám pedagogický vzdělání, takže si ho doplňuju, ale prostě podle mě to rozhodně není jakoby, to vzdělání je důležitý, samozřejmě, ale pro mě jako pro člověka je důležitý, abych je měla ráda, prostě pro mě to jsou moje holky a mám je ráda a to je pro mě nad vším, nad školou a já nevím nad čím vším. Kdybych je neměla ráda, tak to nemůžu dělat, třeba i skousnete takový to, že vám nadávají a že se seknou a pak i to skousneme, protože je máte ráda a já si myslím, že o ni to i vědí, že je mám ráda, takže když se mi postavěj, když se se mnou hádaj, když se seknou, tak to všechno je na chvíli a pak přijdou a řeknou: Teto, nezlobte se, mě to mrzí., takže myslím, že oni vnitřně vědí, že já mám takovej vztah k nim, že je mám ráda opravdu, to není nějaká hra, že bych vám tu říkala, ale opravdu je mám ráda a myslím, že oni to cejtěj, ty děti.“

- 1) **Jak dlouho pracujete jako vychovatel/ka? Jak dlouho pracujete zde v DDŠ Býchory?**

„V dětském domově Býchory pracuju od roku 2004 jako vychovatel.“

- 2) **Jste spokojený/á s platovým ohodnocením vzhledem k nárokům Vaší profese?**

„Více méně ano.“

- 3) **Co Vás motivovalo k tomu, abyste nastoupil/a na pozici vychovatele/vychovatelky? Co Vás motivuje k této práci nyní?**

„V roce 2004 po skončení vysoké školy jsem nemohla najít práci a tohle byla první nabídka, která se mi nabídla. A proč to dělám pořád? Asi protože mě ta práce začala bavit a protože to je víc než jenom práce.“

- 4) **Co Vás nejvíce na této práci vyčerpává nebo stresuje? Ať už ve vztahu k dětem, k ostatním zaměstnancům nebo vzhledem k Vaším právům a povinnostem.**

„Asi častost konfliktních situací a právní bezmocnost.“

- 5) **Jakým způsobem se vyrovnáváte se stresem? Máte ověřené nějaké metody relaxace, sportujete nebo se věnujete jiné zájmové činnosti?**

„Pro mě určitě sportovní aktivity všeho druhu, každodenní.“

- 6) **Pomáhá Vám vedení DDŠ v prevenci proti syndromu vyhoření? Popřípadě jak?**

„Motivací, supervize tady probíhají, v minulosti probíhaly teambuildingy, který chceme znovu oživit a tak spíš jako i vzájemnou jakoby podporou, že tady ty lidi docela držej pohromadě, mi přijde.“

- 7) **Jaké osobnostní předpoklady spatřujete jako důležité pro vykonávání profese vychovatele/vychovatelky?**

„Vysoká frustrační tolerance, kreativita, schopnost vyrovnávat se se stresem a schopnost odpouštět.“